Konrad og Ellen

TIL

BRUDEPARRET

DEN 11. JANUAR 1888.

Mel.: Husker du i Høst (Weyse).

Husker I — i Sommer,
da hjem I fra Marken gik?
Luften ret som toned' —
Naturen blev Musik! —
Solen den smiled' listig,
som dèr den de tvende saa —
vidste den mon strax hvad
paa Hjerte ham laa?

Smiled' han lidt forlegen —
rødmede hendes Kind —
mens han sænked' Øjet
saa dybt i hendes ind!
Spurgte om ét — det ene,
som ét kun til Svar tør faa — —
hellig Fryd! at Ellen
det vilde forstaa!

Ord var det ej, der talte —
Kys — maaske neppe ét:
her var „Ord“ for tomme,
og her selv „Kys“ for lidt!
Dèr, hvor Alverdens bedste
Lykke man sér sig naa, —
tusind Kys til Takken
kan ikke forslaa.

Huske I vil den Sommer —
dens lysende Lykkebud,
selv naar Issens Graanen
om Vinter bringer Bud!
huske I vil den Soldag,
som lys da om Lande laa,
selv naar Livets Aften
éngang falder paa! —

Lykke da til! — til Livets
Arbejdsdags Kamp — og Løn!
Lykke til — Jert Samværs
Fremtid rig og skøn!
Gid I af Solskinsminder
maa fra Jer Lykkes Vaar
sanke nok i Lade
før Vint'ren I naar!

L. Bramson.

J. C. OLSEN & CO. KJØBENHAVN.